

Arrest

nr. 293 386 van 28 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 september 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 september 2021 om internationale bescherming.

Op 2 september 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 31 januari 2023 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 28 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Tirah vallei in het Khyber district, Khyber Pakhtunkhwa provincie in Pakistan en hebt u de Pakistaanse nationaliteit. U verklaart dat u verliefd was op een meisje en met haar afsprak op vrijdagen. Volgens de tradities in uw regio is dit echter 'not done'. Haar vader zou jullie op een dag hebben betrapt. Hij zou zijn dochter daarop hebben doodgeschoten. U keerde naar huis waar u alles aan uw moeder vertelde. Uw moeder vroeg haar broer om u in veiligheid te brengen en hij stuurde u diezelfde dag nog op weg naar het buitenland. Nadien werd er een 'Jirga' georganiseerd in uw regio waarbij werd beslist dat uw familie u moest doden of uitleveren aan haar familie. U was intussen al vertrokken. U reisde via Iran en Turkije naar Europa waar u op 21 september 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende in België. Ter staving van uw verzoek legde u het CGVS drie videofragmenten voor over uw regio van herkomst. In september 2022 van het CGVS een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en Subsidiare Beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. U ging in beroep bij de RvV en die vernietigde de beslissing van het CGVS in februari 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u géén elementen kenbaar maakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden in uw hoofdtekening vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt daarnaast vast dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in uw hoofdtekening een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming bestaat en dit om onderstaande redenen.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat u geen stukken kan neerleggen ter staving van uw identiteit daar waar u aangeeft dat zulk document wel voorhanden is in Pakistan (zie nota's CGVS p.3). U zegt dat u contacten onderhoudt met uw familie in Pakistan. En hoe beperkt die contacten ook mogen zijn, u hebt blijkbaar niet gevraagd om u stukken ter staving van uw beweerde identiteit toe te sturen. Dit is des te meer opmerkelijk daar u verklaart minderjarig te zijn. U zegt dat u zeventien jaar oud bent (zie nota's CGVS p.3), terwijl een onderzoek door de Dienst Voogdij, uitgevoerd op 28 oktober 2021 aangeeft dat u de leeftijd van achtentwintig en half jaar wordt toegemeten, met een standaarddeviatie van tweeënhalf jaar. Dit is een dermate groot verschil dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde minderjarigheid. U gaat niet in beroep tegen deze beslissing én u doet verder ook niet de moeite om stukken ter staving van uw beweerde minderjarigheid over te laten komen vanuit Pakistan. U geeft nog aan dat u de Pakistaanse ambassade kan contacteren om stukken voor te leggen (zie nota's CGVS p.4), maar tot dusver heeft het CGVS geen identiteitsstukken van u mogen ontvangen, ongeacht waar deze stukken zijn uitgegeven, in Pakistan of in België op de Pakistaanse ambassade. Van verzoekers om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij een duidelijk zicht geven op essentiële elementen in de asielpprocedure zoals daar zijn identiteit en leeftijd. Dat u dit nalaat ondermijnt reeds op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede bent u niet coherent wat betreft de door u voorgehouden asielmotieven. U bent op 21 september 2021 geregistreerd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Daarbij gaf u te kennen dat 20 juni 2005 uw geboortedatum was. U gaf verder aan dat u problemen had met de taliban. U gevraagd naar uw motief voor immigratie naar België zegt u: "ik heb problemen met de taliban, ze willen dat ik deelneem aan de oorlog" (zie registratie NBMV 21/09/2021 p.3). Dit is vreemd daar u verder in de asielpprocedure nergens nog gewag maakt van problemen met de taliban. Noch bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS op 16 mei 2022, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 augustus 2022, maakt u melding van problemen met de taliban. Dat u bij uw registratie in België als eerste motief van immigratie verwijst naar problemen met de taliban om er daarna nooit meer op terug te komen doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten derde kan uw uiteindelijk voorgehouden asielrelaas, zijnde een verboden relatie met een meisje, niet overtuigen om onderstaande redenen. Zo stelt het CGVS vast dat u deze verboden relatie met een meisje op geen enkele wijze vermeldde bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (zie registratie NBMV 21/09/2022 p.1-4). U daarbij gevraagd naar de motieven voor immigratie naar België vermeldde u problemen met de taliban wegens rekrutering, maar niets over een verboden relatie met een meisje. Indien dit werkelijk de reden is waarom u vanuit Pakistan diende te vluchten en hier in België een verzoek om internationale bescherming indiende, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dit zou hebben vermeld. Zo legt u ook geen enkel stuk neer ter staving van uw asielrelaas. Ook hier verwijst het CGVS naar uw verklaring met familie in Pakistan contact te hebben en toch liet u na stukken ter staving te laten opsturen. U legt wel video's neer maar die gaan over de algemene situatie zoals u zelf aangeeft (zie nota's CGVS p.6,8 en 9). U verwijst ook naar Manzoor, een bekend persoon die voor de rechten van de Pasthou opkomt (zie nota's CGVS p.7), maar ook dat is algemene informatie en zegt niets over uw asielrelaas. Zo stelt het CGVS vast dat u hoegenaamd niet spontaan kan vertellen over uw relatie met een meisje in Pakistan en het meisje zelf. U zou gedurende enkele maanden, vijf of zes, een relatie hebben gehad met dat meisje waarbij jullie op vrijdag met elkaar praatten (zie nota's CGVS p.10 en 12). Maar gevraagd waarover jullie dan praatten geraakt u niet verder dan 'over leven, hoe het gaat met haar vroeg ik, ik zei dat ik van haar hield, dat zijn de subjects waarover we praatten' (zie nota's CGVS p.12). U gevraagd naar waarom zij zo bijzonder was voor u zegt u eerst 'ik weet niet, ze was mooi, ik hield van haar' (zie nota's CGVS p.11). Indien u werkelijk ondanks de bijhorende risico's (zie verder) maandenlang een relatie had met een meisje in Pakistan, mag het CGVS toch redelijkerwijze verwachten dat u iets meer kan vertellen over haar. U nader gevraagd naar uw liefde voor haar, herhaalt u op standaardwijze dat ze mooi was en mooie ogen had, ze lachte te luid en ze was beter dan andere meisjes (zie nota's CGVS p.11). Dat zijn dermate standaardantwoorden die niets zeggen dat elke vorm van geloofwaardigheid hier teniet wordt gedaan. Zo bent u zich duidelijk bewust van de risico's van zulke daden in Pakistan en toch sprak u (bijna) elke vrijdag met haar af op een korte afstand van haar huis. Dat u aangeeft dat dit op vrijdag gebeurde omdat de mensen dan in huis waren en niet aan het werk waren op het land, kan dit moeilijk vergoeden. Gezien u de risico's kent, is het niet aannemelijk dat u niet betere voorzorgen nam om haar te ontmoeten of contact te hebben met haar. Evenmin hebt u uw ouders gevraagd om te juiste handelingen te stellen inzake het huwen in Pakistan, hetgeen de geloofwaardigheid verder ondermijnt. U geeft aan dat u aan het meisje vertelde dat u een jaar zou wachten en dan zou uw moeder haar hand komen vragen (zie nota's CGVS p.12). Dit houdt geen steek, want net daarna geeft u zelf aan dat zoiets niet gangbaar is in Pakistan door te verwijzen naar het voorbeeld van een neef van u die naast jullie woonde (zie nota's CGVS p.13). Maar dat u niet minstens de kans waagde om dit met uw ouders te bespreken en dadelijk het risico nam om in het geheim met haar af te spreken, komt niet aannemelijk over gezien de door u zelf geschetste context van relaties en huwelijken in uw regio in Pakistan. Zo is het weinig aannemelijk dat uw moeder u dan, zonder enige tussenkomst van uw vader, die dag zelf nog via uw maternale oom wist uit Pakistan weg te sturen. Enerzijds kan men verwachten dat er een poging van overleg of verzoening zou volgen, anderzijds is het plannen van een reis naar het buitenland niet zo evident dat dit simpelweg op amper enige ogenblikken kan beklonken worden. Al deze elementen maken samen dat het CGVS geen geloof hecht aan het door u voorgehouden asielrelaas.

Ten vierde stelt het CGVS vast dat u geen verzoek om internationale bescherming aanvraag in één van de Europese landen door dewelke u reisde op weg naar België. Van iemand die verklaart zijn land te zijn ontvlucht kan redelijkerwijze verwacht worden een verzoek tot bescherming in te dienen zodra daartoe de mogelijkheid is in Europa. Dat u aangeeft dat er in Italië en Frankrijk veel mensen van uw stam zijn, zijnde de Afridi (zie nota's CGVS p.15), is een blote bewering en houdt, gezien de ongeloofwaardigheid van uw relaas, ook geen steek. Het CGVS merkt hier bij op dat u een facebook-account hebt dat u onder uw eigen naam hebt gecreëerd en waarbij u aangeeft in Charleroi, België te verblijven (zie nota's CGVS p.15). U hebt via facebook ook veel contacten met personen die onder de naam Afridi zijn geregistreerd en waarvan sommigen zich op facebook ook lokaliseren in Pakistan. Dit ondermijnt ernstig uw beweerd vrees om in Italië of Frankrijk een verzoek tot bescherming in te dienen wegens de aanwezigheden van mensen van uw stam, zijnde de Afridi.

Op het persoonlijk onderhoud van 12 augustus 2022 en in het verzoekschrift van 4 oktober 2022 maakt u gewag van enige verwestering. Bij het CGVS haalt u kortelings aan dat u in Pakistan nooit dronk of sigaretten rookte (zie nota's CGVS p.11 en p.17). U gaat hier echter zelf helemaal niet op in, noch haalt u dit aan als zijnde een concrete vrees voor problemen in geval van terugkeer naar Pakistan. U laat in elk geval ook na om aan te tonen dat dit voor u persoonlijk een ernstig probleem zou zijn in geval van terugkeer naar Pakistan. In uw verzoekschrift geeft u aan intussen een heel andere kleding- en haarstijl te hebben en geen lange baard. U luistert in uw vrije tijd graag naar muziek en u hebt intussen ook

Franse en Engelse woorden in uw woordenschat. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Pakistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in die regio geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw kleding – en haarstijl, evenals uw muziekk keuze deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Pakistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Pakistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het CGVS voegt daar nog aan toe dat het u vrij staat om zich elders in Pakistan te vestigen daar waar eventueel andere heersende culturele normen en waarden gelden.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviserd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber,

Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2022, 423 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan meer dan de helft werden geregistreerd als ‘battles’, en ongeveer een vijfde geweld tegen burgers betrof. PIPS registreerde in dezelfde periode 258 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 128 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat hoewel het aantal gewelddadigheden gestegen is in 2022, een daling zich aftekende van het aantal incidenten gericht tegen burgers. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie bijgevolg beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en Bajaur. Daarnaast werd ook het district Peshawar getroffen door het geweld. Wat betreft het geweld in de voormalige FATA-districten In Bajaur nam het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2022 toe. Naast TTP is ook ISKP actief in dit district. Het geweld in Bajaur is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Hoewel er in 2022 minder incidenten plaatsvonden in Noord-Waziristan, nam het aantal slachtoffers toe. In Zuid-Waziristan tekende zich een lichte afname van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers af. TTP is de voornaamste actor in deze twee tribale districten. Er is sprake van enerzijds doelgerichte moorden, die vooral op stamoudsten werden gepleegd, en anderzijds was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. In de overige tribale districten werden er in 2022 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale “peace committees” en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden.

In het district Peshawar was er in 2022 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa, hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Pakistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Na een uiteenzetting in rechte over een aantal van de door hem geschonden geachte rechtsregels, antwoordt verzoeker als volgt op de motieven van de bestreden beslissing omtrent zijn asielaanvraag:

"In casu hechtte de verwerende partij, verekeerdelijk, geen geloof aan de verklaringen van de verzoeker betreffende de problemen die hij in Pakistan kende met de familie van H. (...). Zij liet eveneens na rekening te houden met het profiel van de verzoeker als verwesterde Pakistaan.

a) Wat betreft de ideniteit van de verzoeker

De verzoeker wenst, ten eerste, te benadrukken dat de manier waarop leeftijdsonderzoeken in België gebeuren, bijzonder controversieel is. Er bestaat in zowel de medische, juridische als psychologische onderzoekswereld eigenlijk geen twijfel over het feit dat deze puur medische testen bijzonder inaccuraat zijn. In EU-lidstaten worden deze testen aangevuld met psychologische testen, en hebben ook sociaal werkers een zeg in deze procedure. In België is dat nog altijd niet zo, even onbegrijpelijk is als het te betreuren valt. Men kan de verzoeker dan ook niet zonder meer verwijten gelogen te hebben over zijn leeftijd. Dit zou immers aan de realiteit voorbij gaan. Deze maand nog werd bekend dat twee gespecialiseerde onderzoekscentra van de Ugent een third party intervention leverden in een zaak omtrent leeftijdscontrole die aanhangig is bij het EHRM:

"(...)"¹

In Pakistan en tijdens de reis naar België was de verzoeker bovendien niet bezig met het concept "tijd" zoals we dat hier in België wel zijn. Hij moest, ten slotte, zijn geboortjaar ook omrekenen van de Pakistaanse naar de Gregoriaanse kalender. Al deze elementen zorgen ervoor dat een vergissing gauw gebeurd is.

De verweerder blijkt bovendien uit het oog te verliezen dat het niet zo eenvoudig is om een beroep in te dienen tegen de leeftijdstesten. Het betreft immers een legaliteitsberoep bij de Raad van State, en de beroepsgronden zijn erg beperkt.

De verzoeker kan dan ook niet begrijpen dat hem wordt verweten oneerlijk geweest te zijn over zijn leeftijd.

De verzoeker kan niet begrijpen dat de verwerende partij aan de kritiek aan de medische leeftijdstesten zomaar voorbij gaat, en besluit om de verklaringen van de verzoeker volledig naast zich neer te leggen. Het is bovendien niet verwonderlijk dat de verzoeker geen documenten kon overleggen. Immers waren het zijn moeder en maternale oom die hem hielpen wegvlugten. Zijn vader was tegen zijn vlucht, en gebood de verzoeker om terug te komen (NPO p. 14). De verzoeker luisterde niet, en zette zijn reis

verder. Hij heeft geen goede relatie met zijn vader, wiens eer geraakt werd door de relatie die de verzoeker had met H. (...) en zijn ontsnapping uit Pakistan.

b) Wat betreft de problemen van de verzoeker

Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud van de verzoeker geen vragen gesteld over de verklaringen die de verzoeker deed bij de DVZ betreffende problemen die hij gehad zou hebben met de Taliban. Dat deze verklaringen in de bestreden beslissing wel tegen hem gebruikt worden, schendt de rechten van de verdediging van de verzoeker.

Bij de beoordeling van de verklaringen van de verzoeker, verliest de verweerder de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker uit het oog. Het blijkt immers duidelijk uit zijn verklaringen dat hij verliefd op haar was op een jeugdige, bijna kinderlijke manier. Hij beschrijft dat hij hield van haar lach en haar ogen, dat ze mooi was. De verzoeker was erg jong op het moment van deze romance. Daarenboven is het in Pakistan de familie die de partners voor de kinderen uitkiest. Relaties voor het huwelijk zijn er evenmin toegelaten. De relatie tussen H. (...) en de verzoeker was daarenboven geheim, waardoor een groot deel van de relatie op de spanning die dit creëerde gebaseerd was.

Het is de verzoeker niet duidelijk welke stukken hij zou kunnen neerleggen ter staving van zijn relaas. Immers namen H. (...) en hij geen foto's samen in Pakistan, aangezien de relatie verboden was. Zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitlegde, worden er geen documenten opgesteld na afloop van een jirga (NPO p. 15).

De verzoeker wenst te benadrukken dat er niet veel andere mogelijkheden waren, dan niet al te ver van het huis van H. (...) vandaan af te spreken. Immers was het haar niet toegestaan om zonder reden lang weg te gaan. De verweerder verliest inderdaad de culturele context geheel uit het oog. De verzoeker en H. (...) ontmoetten elkaar niet uren en uren aan een stuk. Vaak zagen ze elkaar slechts voor enkele minuten, misschien een halfuur. Langer konden ze elkaar niet zien zonder argwaan te wekken. Ze moesten creatief zijn met wat ze hadden: ze spraken in de buurt van haar huis af, versholen tussen de gewassen op de velden van haar vader.

De verzoeker geeft toe dat hij nooit aan zijn familie vertelde dat hij een relatie met haar had. Echter wist hij niet hoe hij dit kon aanbrengen. Hij was bang. De Pashtoense samenleving is hiërarchaal, en de verzoeker durfde zijn vader niet op de hoogte te brengen. Immers zou dit ook betekenen dat hij moest toegeven dat hij een relatie had met H. (...), hetgeen niet toegelaten was.

De moeder van de verzoeker wist heel goed wat haar zoon te wachten zou staan indien hij het lot van de jirga, of de wraak van H. (...)’s vader, zou afwachten. Daarom ondernam ze achter de rug van haar man, met behulp van haar broer, de nodige stappen om haar zoon het land te doen verlaten.

c) Wat betreft het gegeven dat de verzoeker niet eerder een VIB indiende

De verzoeker diende inderdaad in de andere lidstaten die hij passeerde geen verzoek om internationale bescherming in. Dit verandert echter niets aan zijn vrees bij terugkeer. Dit wil enkel zeggen dat de levensomstandigheden in de andere lidstaten zodanig waren, dat hij er niet wilde blijven. De verzoeker kan hierop niet afgerekend worden.

d) Wat betreft de situatie van de eiser als verwesterde Pakistaan

De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding- en haarstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek, hij heeft intussen ook Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat, en hij zal door zijn reis naar en verblijf in België dan ook duidelijk als verwesterd worden beschouwd. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reintegreren in de hiërarchale Pakistaanse samenleving.

Uiteraard zijn haar-en kledingsstijl elementen die fundamenteel zijn voor de verzoeker. Immers is dit een manier van zelfexpressie. Gedwongen worden zijn haar-en kledingstijl volledig op te geven, zou dan ook een inbreuk op zijn recht op vrije meningsuiting uitmaken."

Vervolgens citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en antwoordt hij als volgt op de motieven van de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus:

"Naast de vluchtelingenstatus, kan in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Overeenkomstig artikel 48/4 Vw. en artikel 15, C) Kwalificatierichtlijn wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling die een reëel risico op ernstige schade zou lopen en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

a) Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

Pakistan wordt getroffen door zeer ernstige overstromingen, waardoor het land te kampen heeft met een zeer ernstige humanitaire crisis:

“(…)”²

Door de overstromingen zijn er ook uitzonderlijk veel muggen in het land, waardoor ook het aantal gevallen van malaria en dengue de hoogte in ging:

“(…)”³

De humanitaire situatie in het land is desastreus:

“(…)”⁴

Daarenboven rapporteert DW dat het antwoord van de Pakistaanse overheden erg lang op zich liet wachten, en dat de houding van de autoriteiten vooral reactief en weinig actief blijkt:

“(…)”⁵

De verzoeker besluit dat hij de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Pakistan overwegend te wijten is aan het uitblijven van concrete actie vanwege de Pakistaanse overheden, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

b) Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

De verzoeker is afkomstig uit de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Deze provincie wordt door ACLED bestempeld als een “extreem risicovolle” regio⁶:

“(…)”⁷

Zo ook volgens South Asia Terrorism Portal (SATP):

“(…)”⁸

Het aantal veiligheidsincidenten waarbij ook burgerslachtoffers vallen is nog steeds, ook in 2023, in stijgende lijn:

“(…)”

SATP publiceert eveneens gedetailleerde tijdslijnen van de veiligheidsincidenten die plaatsvinden in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. De maanden januari t.e.m. april 2023 worden aan dit verzoekschrift toegevoegd (stuk 3).

De conclusie van de verwerende partij dat geweld tegen burgers nauwelijks voorkomt in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa volgt overigens niet uit het Cedoca rapport waarnaar zij verwijst. In dit rapport staat immers te lezen dat geweld tegen burgers voornamelijk voorkomt in de “tribal districts”. Het district Khyber, waarvan de verzoeker afkomstig is, is zo’n “tribal district”:

“(…)”⁹

“(…)”¹⁰

Ook EASO documenteert zeer veel veiligheidsincidenten in de regio (voor een recenter en uitgebreider overzicht, zie stuk 3):

“(…)”¹¹

Daar komt nog bij dat de spanning te snijden is aan de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Het leidt regelmatig tot geweld:

“(…)”¹²

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de situatie in de Pakistaanse provincie Khyber Pakhtunkhwa op dit moment wel degelijk “een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”.

c) Conclusie wat betreft het Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

Als de vluchtelingstatus niet toekend zou worden aan de verzoeker, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport “Khyber Pakhtunkhwa (Khyber Pakhtunkhwa): Timeline (Terrorist Activities) - 2023” van SATP (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van

de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet nu (i) hij geen stukken kan neerleggen ter staving van zijn identiteit daar waar hij aangeeft dat zulk document wel voorhanden is in Pakistan, (ii) hij niet coherent is wat betreft de door hem voorgehouden asielmotieven, (iii) zijn uiteindelijke voorgehouden asielrelaas, met name een verboden relatie met een meisje, niet kan overtuigen, (iv) hij geen verzoek om internationale bescherming aanvraagde in één van de Europese landen door dewelke hij reisde op weg naar België, en (v) hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Pakistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Pakistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, en omdat (B) hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Pakistan, te vrezen voor vervolging door de familie van een meisje met wie hij een verboden relatie zou hebben gehad. Na zijn vertrek zou een 'jirga' hebben beslist dat zijn familie hem moest doden of uitleveren aan de familie van dat meisje.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker geen stukken kan neerleggen ter staving van zijn identiteit daar waar hij aangeeft dat zulk document wel voorhanden is in Pakistan. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“U zegt dat u contacten onderhoudt met uw familie in Pakistan. En hoe beperkt die contacten ook mogen zijn, u hebt blijkbaar niet gevraagd om u stukken ter staving van uw beweerde identiteit toe te sturen. Dit is des te meer opmerkelijk daar u verklaart minderjarig te zijn. U zegt dat u zeventien jaar oud bent (zie nota's CGVS p.3), terwijl een onderzoek door de Dienst Voogdij, uitgevoerd op 28 oktober 2021 aangeeft dat u de leeftijd van achtentwintig en half jaar wordt toegemeten, met een standaarddeviatie van tweeënhalf jaar. Dit is een dermate groot verschil dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde minderjarigheid. U gaat niet in beroep tegen deze beslissing én u doet verder ook niet de moeite om stukken ter staving van uw beweerde minderjarigheid over te laten komen vanuit Pakistan. U geeft nog aan dat u de Pakistaanse ambassade kan contacteren om stukken voor te leggen (zie nota's CGVS p.4), maar tot dusver heeft het CGVS geen identiteitsstukken van u mogen ontvangen, ongeacht waar deze stukken zijn uitgegeven, in Pakistan of in België op de Pakistaanse ambassade. Van verzoekers om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij een duidelijk zicht geven op essentiële elementen in de asielprocedure zoals daar zijn identiteit en leeftijd. Dat u dit nalaat ondermijnt reeds op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog kritiek uit op de medische onderzoeken die op hem werden uitgevoerd, wordt er op gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map 'DVZ', Beslissing van de Dienst Voogdij). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De loutere omstandigheid dat *“het niet zo eenvoudig is om een beroep in te dienen tegen de leeftijdstesten”* nu het een legaliteitsberoep bij de Raad van State betreft waarbij de beroepsgronden erg beperkt zijn, doet hieraan geen afbreuk en kan geen verschoning vormen om de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans te betwisten bij een rechtscollage dat daartoe niet bevoegd is, c.q. de Raad.

Verzoeker voert nog aan dat hij tijdens zijn reis naar België bovendien niet bezig was met het concept *“tijd”* zoals we dat hier in België wel zijn en dat hij zijn geboortjaar moest *“omrekenen van de Pakistaanse naar de Gregoriaanse kalender”*, wat maakt *“dat een vergissing gauw gebeurd is”*. Hij beperkt zich echter tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Ook na confrontatie met het resultaat van de leeftijdsbeslissing bleef verzoeker immers volhouden dat hij 17 jaar is en dat zijn geboortedatum 20/06/2005 is (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), wat een verschil van meer dan 10 jaar geeft met het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Zo verzoeker zich daadwerkelijk vergist had bij het omrekenen van de ene kalender naar de andere, dan had hij zijn vergissing, die hij overigens ook al maakte bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, aldus kunnen inzien en dit aangeven, *quod non*. Dat verzoeker halsstarrig een leeftijd bleef opgeven die zo significant lager is dan de leeftijd die werd vastgesteld aan de hand van een medisch onderzoek is niet ernstig en kan ook niet worden verschoond door de loutere bewering dat hij niet bezig was met het concept *“tijd”*.

Verzoeker acht het verder niet verwonderlijk dat hij geen documenten kon overleggen en wijst erop dat zijn vader tegen zijn vlucht was en hem gebod terug te komen. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) hield hij nochtans voor dat hij nog documenten kon laten overkomen van Pakistan en dat hij nog niet aan zijn familie had gevraagd om een identiteitsdocument naar hier te sturen omdat zijn advocaat hem niet vroeg om identiteitsdocumenten te voorzien en omdat niemand ernaar vroeg (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Zijn slechte relatie met zijn vader haalde hij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment aan als vergoelijking voor zijn gebrek aan stukken die zijn identiteit kunnen staven. Bovendien kan deze slechte relatie hoe dan ook niet verschoonen dat verzoeker tijdens de beperkte contacten die hij met zijn familie onderhoudt niet gevraagd heeft om identiteitsstukken op te sturen en dat hij evenmin de Pakistaanse ambassade gecontacteerd heeft om stukken voor te leggen.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing verder terecht op dat verzoeker ook niet coherent is wat betreft de door hem voorgehouden asielmotieven, wat hij als volgt beargumenteert:

“U bent op 21 september 2021 geregistreerd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Daarbij gaf u te kennen dat 20 juni 2005 uw geboortedatum was. U gaf verder aan dat u problemen had met de taliban. U gevraagd naar uw motief voor immigratie naar België zegt u: “ik heb problemen met de taliban, ze willen dat ik deelneem aan de oorlog” (zie registratie NBMV 21/09/2021 p.3). Dit is vreemd daar u verder in de asielprocedure nergens nog gewag maakt van problemen met de taliban. Noch bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS op 16 mei 2022, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 augustus 2022, maakt u melding van problemen met de taliban. Dat u bij uw registratie in België als eerste motief van immigratie verwijst naar problemen met de taliban om er daarna nooit meer op terug te komen doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker hekelt dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over de verklaringen die hij deed bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) betreffende problemen die hij gehad zou hebben met de taliban en meent dat zijn rechten van verdediging geschonden worden nu deze verklaringen in de bestreden beslissing wel tegen hem gebruikt worden. De Raad wijst er vooreerst op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat verzoeker de schending ervan niet dienstig kan invoeren. Voorts is de Raad geen enkele bepaling gekend die een sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar brengt hij *in casu* geen enkel inhoudelijk argument aan. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de redenen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Daarbij komt nog dat het door verzoeker voorgehouden asielrelaas om de volgende redenen niet kan overtuigen:

“Zo stelt het CGVS vast dat u deze verboden relatie met een meisje op geen enkele wijze vermeldde bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (zie registratie NBMV 21/09/2022 p.1-4). U daarbij gevraagd naar de motieven voor immigratie naar België vermeldde u problemen met de taliban wegens rekrutering, maar niets over een verboden relatie met een meisje. Indien dit werkelijk de reden is waarom u vanuit Pakistan diende te vluchten en hier in België een verzoek om internationale bescherming indiende, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dit zou hebben vermeld. Zo legt u ook geen enkel stuk neer ter staving van uw asielrelaas. Ook hier verwijst het CGVS naar uw verklaring met familie in Pakistan contact te hebben en toch liet u na stukken ter staving te laten opsturen. U legt wel video's neer maar die gaan over de algemene situatie zoals u zelf aangeeft (zie nota's CGVS p.6,8 en 9). U verwijst ook naar Manzoor, een bekend persoon die voor de rechten van de Pasthou opkomt (zie nota's CGVS p.7), maar ook dat is algemene informatie en zegt niets over uw asielrelaas. Zo stelt het CGVS vast dat u hoegenaamd niet spontaan kan vertellen over uw relatie met een meisje in Pakistan en het meisje zelf. U zou gedurende enkele maanden, vijf of zes, een relatie hebben gehad met dat meisje waarbij jullie op vrijdag met elkaar praatten (zie nota's CGVS p.10 en 12). Maar gevraagd waarover jullie dan praatten geraakt u niet verder dan ‘over leven, hoe het gaat met haar vroeg ik, ik zei dat ik van haar hield, dat zijn de subjects waarover we praatten’ (zie nota's CGVS p.12). U gevraagd naar waarom zij zo bijzonder was voor u zegt u eerst ‘ik weet niet, ze was mooi, ik hield van haar’ (zie nota's CGVS p.11). Indien u werkelijk ondanks de bijhorende risico's (zie verder) maandenlang een relatie had met een meisje in Pakistan, mag het CGVS toch redelijkerwijze verwachten dat u iets meer kan vertellen over haar. U nader gevraagd naar uw liefde voor haar, herhaalt u op standaardwijze dat ze mooi was en mooie ogen had, ze lachte te luid en ze was beter dan andere meisjes (zie nota's CGVS p.11). Dat zijn dermate standaardantwoorden die niets zeggen dat elke vorm van geloofwaardigheid hier teniet wordt gedaan. Zo bent u zich duidelijk bewust van de risico's van zulke daden in Pakistan en toch sprak u (bijna) elke vrijdag met haar af op een korte afstand van haar huis. Dat u aangeeft dat dit op vrijdag gebeurde omdat de mensen dan in huis waren en niet aan het werk waren op het land, kan dit moeilijk vergoeden. Gezien u de risico's kent, is het niet aannemelijk dat u niet betere voorzorgen nam om haar te ontmoeten of contact te hebben met haar. Evenmin hebt u uw ouders gevraagd om te juiste

handelingen te stellen inzake het huwen in Pakistan, hetgeen de geloofwaardigheid verder ondermijnt. U geeft aan dat u aan het meisje vertelde dat u een jaar zou wachten en dan zou uw moeder haar hand komen vragen (zie nota's CGVS p.12). Dit houdt geen steek, want net daarna geeft u zelf aan dat zoiets niet gangbaar is in Pakistan door te verwijzen naar het voorbeeld van een neef van u die naast jullie woonde (zie nota's CGVS p.13). Maar dat u niet minstens de kans waagde om dit met uw ouders te bespreken en dadelijk het risico nam om in het geheim met haar af te spreken, komt niet aannemelijk over gezien de door u zelf geschetste context van relaties en huwelijken in uw regio in Pakistan. Zo is het weinig aannemelijk dat uw moeder u dan, zonder enige tussenkomst van uw vader, die dag zelf nog via uw maternale oom wist uit Pakistan weg te sturen. Enerzijds kan men verwachten dat er een poging van overleg of verzoening zou volgen, anderzijds is het plannen van een reis naar het buitenland niet zo evident dat dit simpelweg op amper enige ogenblikken kan beklonken worden. Al deze elementen maken samen dat de CGVS geen geloof hecht aan het door u voorgehouden asielrelaas."

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris zijn jeugdige leeftijd en maturiteit uit het oog te verliezen, doch hij gaat er zelf aan voorbij dat hij volgens een leeftijdsonderzoek op 28 oktober 2021 geschat werd 28,5 jaar te zijn en dus niet 16 jaar, zoals hij toen zelf opgaf. Dat hij erg jong was op het moment van zijn romance, kan dus niet worden aangenomen en de "bijna kinderlijke manier" waarop hij sprak over zijn verboden relatie en het meisje met wie hij deze relatie had niet verschoenen. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe het gegeven dat het in Pakistan de familie is die de partners voor de kinderen uitkiest en verzoekers bewering dat zijn relatie geheim was en daardoor voor een groot deel gebaseerd was op de spanning die dit creëerde, kunnen verklaren dat verzoeker dermate weinig spontane verklaringen kon afleggen over zijn verboden relatie met een meisje die uiteindelijk tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en tot de dood van dat meisje zou hebben geleid.

Verzoeker acht het voorts niet duidelijk welke stukken hij zou kunnen neerleggen ter staving van zijn relaas en wijst erop dat ze geen foto's namen en dat er na afloop van een *jirga* geen documenten worden opgesteld. Dit betoog doet uiteraard geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij geen enkel stuk neerlegt ter staving van zijn asielrelaas. De Raad wijst erop dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Dat het niet in verzoeker opkomt om, bijvoorbeeld, een overlijdensattest van het meisje dat door haar vader zou zijn doodgeschoten te proberen te bemachtigen, is in dezen veelzeggend voor zijn gebrek aan medewerking aan de procedure.

Verzoeker benadrukt nog dat er niet veel andere mogelijkheden waren dan niet al te ver van het huis van het meisje vandaan af te spreken nu het haar niet was toegestaan om zonder reden lang weg te gaan. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij geen betere voorzorgen nam om het meisje te ontmoeten of contact te hebben met haar, temeer nu zowel hij als het meisje zich bewust waren van de risico's die hun geheime afspraken met zich brachten. Dat verzoeker wel het enorme risico nam om met het meisje af te spreken op een plek vlakbij haar huis, maar niet aan zijn ouders durfde vragen om de juiste handelingen te stellen opdat hij met dat meisje zou kunnen huwen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker laat verder gelden dat zijn moeder heel goed wist wat hem te wachten zou staan indien hij het lot van de *jirga* of de wraak van de vader van het meisje zou afwachten en dat zijn moeder daarom achter de rug van zijn vader, met behulp van haar broer, de nodige stappen ondernam om hem het land te doen verlaten. Hij biedt hiermee evenwel nog geen antwoord op de pertinente opmerking dat het plannen van een reis naar het buitenland niet zo evident is dat dit simpelweg op amper enige ogenblikken kan worden beklonken.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en alle steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog op goede gronden vast dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming deed in één van de Europese landen waardoor hij reisde op weg naar België. Hij vervolgt:

“Van iemand die verklaart zijn land te zijn ontvlucht kan redelijkerwijze verwacht worden een verzoek tot bescherming in te dienen zodra daartoe de mogelijkheid is in Europa. Dat u aangeeft dat er in Italië en Frankrijk veel mensen van uw stam zijn, zijnde de Afridi (zie nota's CGVS p.15), is een blote bewering en houdt, gezien de ongeloofwaardigheid van uw relaas, ook geen steek. Het CGVS merkt hier bij op dat u een facebook-account hebt dat u onder uw eigen naam hebt gecreëerd en waarbij u aangeeft in Charleroi, België te verblijven (zie nota's CGVS p.15). U hebt via facebook ook veel contacten met personen die onder de naam Afridi zijn geregistreerd en waarvan sommigen zich op facebook ook lokaliseren in Pakistan. Dit ondermijnt ernstig uw beweerde vrees om in Italië of Frankrijk een verzoek tot bescherming in te dienen wegens de aanwezigheden van mensen van uw stam, zijnde de Afridi.”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat dit niets verandert aan zijn vrees bij terugkeer en tot het (*post factum*) beweren dat dit enkel wil zeggen dat de levensomstandigheden in de andere lidstaten zodanig waren dat hij er niet wilde blijven, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Gelet op het geheel van de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen, is ook de Raad van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden verboden relatie met een meisje in Pakistan en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid niet aannemelijk maakt.

Wat betreft verzoekers vrees bij terugkeer naar Pakistan omwille van zijn verwestering, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Bij het CGVS haalt u kortelings aan dat u in Pakistan nooit dronk of sigaretten rookte (zie nota's CGVS p.11 en p.17). U gaat hier echter zelf helemaal niet op in, noch haalt u dit aan als zijnde een concrete vrees voor problemen in geval van terugkeer naar Pakistan. U laat in elk geval ook na om aan te tonen dat dit voor u persoonlijk een ernstig probleem zou zijn in geval van terugkeer naar Pakistan. In uw verzoekschrift geeft u aan intussen een heel andere kleding- en haarstijl te hebben en geen lange baard. U luistert in uw vrije tijd graag naar muziek en u hebt intussen ook Franse en Engelse woorden in uw woordenschat. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Pakistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in die regio geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw kleding – en haarstijl, evenals uw muziekkeuze deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Pakistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Pakistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het CGVS voegt daar nog aan toe dat het u vrij staat om zich elders in Pakistan te vestigen daar waar eventueel andere heersende culturele normen en waarden gelden.”

Verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen dat hij intussen een heel andere kleding- en haarstijl heeft, dat hij geen lange baard heeft, dat hij in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, dat hij intussen ook Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft en dat hij door zijn reis naar en verblijf in België dan ook duidelijk als verwesterd zal worden beschouwd, zonder de concrete motieven in de bestreden beslissing daarover te weerleggen of te ontkrachten, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn haar- en kledingstijl elementen zijn die voor hem uiteraard fundamenteel zijn nu dit een manier van zelfexpressie is en gedwongen worden zijn haar- en kledingstijl volledig op te geven dan ook een inbreuk zou uitmaken op zijn recht op vrije meningsuiting, wijst de Raad er op dat het hebben van een bepaalde westerse kledingstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. Zulke overtuigingen hebben betrekkingen op kenmerken die zodanig fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit dat van een verzoeker niet mag worden

gevraagd dat hij deze opgeeft, wat in deze niet wordt aangetoond. Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levens- en kledingstijl is in beginsel geen afdoende reden om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat het aanpassen van zijn kledingstijl en uiterlijk een dermate schending zou inhouden van een fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Aldus maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat het voor hem onmogelijk is om zich te re-integreren in de "*hiërarchale Pakistaanse samenleving*" (*sic*).

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Waar verzoeker laat gelden dat Pakistan wordt getroffen door zeer ernstige overstromingen en daardoor te kampen heeft met een zeer ernstige humanitaire crisis, met uitzonderlijk veel muggen en een stijging van het aantal gevallen van malaria en dengue, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Pakistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

In de bestreden beslissing wordt op dit punt als volgt geoordeeld:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden,

en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2022, 423 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan meer dan de helft werden geregistreerd als 'battles', en ongeveer een vijfde geweld tegen burgers betrof. PIPS registreerde in dezelfde periode 258 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 128 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat hoewel het aantal geweldsincidenten gestegen is in 2022, een daling zich aftekende van het aantal incidenten gericht tegen burgers. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie bijgevolg beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en Bajaur. Daarnaast werd ook het district Peshawar getroffen door het geweld. Wat betreft het geweld in de voormalige FATA-districten In Bajaur nam het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2022 toe. Naast TTP is ook ISKP actief in dit district. Het geweld in Bajaur is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Hoewel er in 2022 minder incidenten plaatsvonden in Noord-Waziristan, nam het aantal slachtoffers toe. In Zuid-Waziristan tekende zich een lichte afname van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers af. TTP is de voornaamste actor in deze twee tribale districten. Er is sprake van enerzijds doelgerichte moorden, die vooral op stamoudsten werden gepleegd, en anderzijds was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. In de overige tribale districten werden er in 2022 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden.

In het district Peshawar was er in 2022 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa, hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Uit de informatie waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, en die ook in rekening werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, kan blijken dat er zich in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, regelmatig veiligheidsincidenten voordoen waarbij ook burgerslachtoffers vallen, doch niet dat er kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker voert aan dat de conclusie in de bestreden beslissing “*dat geweld tegen burgers nauwelijks voorkomt in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa*” niet volgt uit het Cedoca rapport waarnaar de adjunct-commissaris verwijst. Een dergelijke conclusie kan evenwel nergens in de bestreden beslissing worden gelezen. Wel wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er volgens ACLED 423 veiligheidsincidenten werden gemeld in 2022, waarvan meer dan de helft werden geregistreerd als ‘*battles*’ en ongeveer een vijfde geweld tegen burgers betrof, dat PIPS in dezelfde periode 258 incidenten registreerde, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen en voornamelijk gericht waren tegen de veiligheidsdiensten en dat PICSS in deze periode 128 aanvallen door militanten registreerde. Daaruit wordt in de bestreden beslissing dan geconcludeerd dat de provincie Khyber Pakhtunkhwa in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers, wat iets geheel anders is dan “*dat geweld tegen burgers nauwelijks voorkomt in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa*”. Aldus is verzoekers betoog niet gericht tegen (de motieven van) de bestreden beslissing en kan het bijgevolg ook niet leiden tot de vernietiging ervan, laat staan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat de spanning te snijden is aan de grens tussen Pakistan en Afghanistan en dat dit regelmatig leidt tot geweld. Er wordt immers overwogen dat de meeste veiligheidsincidenten plaats vinden in de provincies Khyber Pakhtunkhwa en Balochistan en dat dit conflict eerder lokaal van aard is en zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de conclusie dat er niet kan worden gesteld dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker lijkt met zijn betoog te kennen te geven dat hij het niet eens is met deze conclusie, maar hij slaagt er niet in de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een

eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om in het Pashtou zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN